

sygn. akt VII U 599/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 września 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 22 września 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania B. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 16 stycznia 2023 r., znak (...)

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

oddala odwołanie;

przyznaje adw. I. M. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług (VAT) tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie B. W. z urzędu.

sygn. akt VII U 599/23

UZASADNIENIE

B. W. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 16 stycznia 2023 r., znak (...), zaskarżył ją w całości i wniósł o jej uchylenie. Zaskarżonej decyzji zarzucił błędne ustalenie stanu faktycznego oraz naruszenie przepisów k.p.a. mówiących o wymogach uzasadnienia decyzji, poprzez brak wyczerpującego przedstawienia stanu sprawy, co doprowadziło organ rentowy do uznania, że świadczenie zostało pobrane nienależnie. W uzasadnieniu stanowiska odwołujący podniósł, że organ rentowy wydał decyzję zobowiązującą go do zwrotu kwot 14 959,69 zł tytułu nienależnie pobranych świadczeń, a z decyzji nie wynika dlaczego według organu świadczenie zostało pobrane nienależnie. W zaskarżonej decyzji brak jest bowiem uzasadnienia faktycznego i prawnego, co uniemożliwia zorientowanie się, dlaczego została wydana (odwołanie, k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, że decyzją z 16 stycznia 2023 r., zobowiązał B. W. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 lutego 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. i od 1 czerwca 2021 r. do 31 grudnia 2021r. w łącznej kwocie 14 959,68 zł z tytułu wypłaconej renty socjalnej. Z uwagi na nieprzedłożenie zaświadczenia o osiągnięciu przychodu w ww. okresie organ rentowy z urzędu ustalił na podstawie danych zaewidencjonowanych w kompleksowym systemie informatycznym ZUS uzyskiwane przez odwołującego w poszczególnych miesiącach w 2021 r. przychody deklarowane przez płatników składek. Na tej podstawie organ rentowy ustalił, że w ww. miesiącach w 2021 r. przychód ubezpieczonego przekroczył przewidziany w art. 104 ust. 8 ustawy emerytalnej pułap 70 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS do celów emerytalnych, tym samym prawo do renty za ww. miesiące zostało zawieszona (odpowiedź na odwołanie, k. 5-6 a.s.).

W dniu 8 lipca 2023r. B. W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji ZUS (pismo procesowe z 8 lipca 2023r., k. 64-65 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. W. , urodzony (...), 8 września 2017 r. złożył wniosek o rentę socjalną. Decyzją z 14 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w L. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej od 1 września 2017 r. Przedmiotowa decyzja zawierała stosowne pouczenia, że osoba, która nienależnie pobrała świadczenia jest obowiązana do ich zwrotu oraz co należy rozumieć przez nienależnie pobrane świadczenia (pkt III), a także, że prawo do renty rodzinnej ulega zawieszeniu albo świadczenie to ulega zmniejszeniu w razie osiągnięcia przychodu (pkt V-VI) (wniosek o rentę z 8 września 2017 r., k. a-2 a.r., decyzja ZUS z 14 listopada 2017 r., k. 10-11 a.r.).

5 października 2020 r. B. W. złożył w ZUS kolejny wniosek o rentę socjalną. Decyzją z 10 grudnia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu rentę socjalną od 1 października 2020 r. w kwocie 1200 zł. Przedmiotowa decyzja zawierała stosowne pouczenia, że osoba, która nienależnie pobrała świadczenia jest obowiązana do ich zwrotu oraz co należy rozumieć przez nienależnie pobrane świadczenia (pkt III), a także, że prawo do renty rodzinnej ulega zawieszeniu albo świadczenie to ulega zmniejszeniu w razie osiągnięcia przychodu (pkt V-VI) (wniosek o rentę z 5 października 2020 r.; decyzja ZUS z 10 grudnia 2020 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

Ubezpieczony 21 czerwca 2021 r. złożył wniosek o kontynuację prawa do renty socjalnej. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 19 października 2021 r. orzekł, że B. W. jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 października 2021 r. Całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przez ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. W oparciu o powyższe orzeczenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 24 listopada 2021 r. podjął wypłatę renty socjalnej od 1 października 2021 r. w kwocie 1250,88 zł. Decyzja zawierała stosowne pouczenia w pkt III, V, VI pouczenia. W szczególności w pkt V ust. 3 pouczenia znajdowała się informacja, że prawo do renty socjalnej zawieszają się za miesiąc, w którym zostały osiągnięte przychody w łącznej kwocie wyższej niż 70 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS dla celów emerytalnych. Z kolei w pkt VI ust. 1 pouczenia osoba pobierająca rentę socjalną zobowiązana jest powiadomić jednostkę organizacyjną ZUS o wszelkich okolicznościach mających wpływ na prawo do renty socjalnej i jej wysokość w tym o osiągnięciu miesięcznego przychodu wskazanego w cz. V pouczenia i jego wysokości oraz o okresie na jaki została zwarta umowa tytułu osiągniętych przychód. Natomiast zgodnie z pkt III pouczenia osoba, która nienależnie pobrała rentę socjalną, jest zobowiązana do jej zwrotu (wniosek z 21 czerwca 2021 r., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 19 października 2021 r., decyzja ZUS z 24 listopada 2021 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

Organ rentowy zawiadomieniem z 2 listopada 2022 r. poinformował ubezpieczonego, że z ostatnim dniem lutego 2022 r. minął termin poinformowania o wysokości przychodu uzyskanego w okresie od 1 stycznia 2021 r. do 31 grudnia 2021 r. W zawiadomieniu ubezpieczony został zobowiązany do przesłania informacji dotyczącej osiągniętych przychodów z każdego zakładu pracy w rozbiciu na poszczególne miesiące (zawiadomienie z 2 listopada 2022 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

Organ rentowy z urzędu na podstawie informacji posiadanych w kompleksowym systemie informatycznym ZUS, ustalił nadpłatę renty socjalnej za okres od 1 lutego 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. i od 1 czerwca 2021 r. do 31 grudnia 2021 r. w łącznej kwocie 14 959,68 zł (notatka w sprawie ujawnienia nadpłaty z 16 stycznia 2023 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

B. W. nie udzielił odpowiedzi na powyższe zawiadomienie organu rentowego z 2 listopada 2022 r. i nie kwestionował wysokości nienależnie pobranych świadczeń z tytułu renty socjalnej za okres od 1 lutego 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. i od 1 czerwca 2021 r. do 31 grudnia 2021 r. w łącznej kwocie 14 959,68 zł (bezsporne).

Decyzją znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 16 stycznia 2023 r., zobowiązał B. W. o zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 lutego 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. i od 1 czerwca 2021 r. do 31

grudnia 2021 r. w łącznej kwocie 14 959,68 zł z tytułu wypłaconej renty socjalnej w związku z osiągnięciem przychodu w wysokości przekraczającej dopuszczalny próg przychodu (decyzja ZUS z 16 stycznia 2023 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

B. W. odwołał się od decyzji z 16 stycznia 2023 r. inicjując tym samym postępowanie sądowe (odwołanie, k. 3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz w aktach rentowych ubezpieczonego. Zdaniem sądu, powołane dokumenty, w zakresie w jakim sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. W. od decyzji Zakładu (...) (...) Oddział w W. z 16 stycznia 2023 r. podlegało oddaleniu.

Zasadność odwołania sąd ocenił na podstawie art. 10 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2023 r. poz. 2194) oraz art. 15, który odsyła do stosowania poszczególnych przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2023r., poz. 1251), zwanej dalej ustawą emerytalną.

Zgodnie z art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2023 r. poz. 2194) prawo do renty socjalnej ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu innego niż wymieniony w ust. 1-4, zaliczonego do źródeł przychodów podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2022 r. poz.2647), z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1 i 2, lub osiągnięcia przychodów z tytułu umowy najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze, opodatkowanych na podstawie przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Prawo do renty socjalnej ulega zawieszeniu lub świadczenie to ulega zmniejszeniu w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, na zasadach określonych w art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 10 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej). Art. 10 ust. 7 precyzuje, że osoba pobierająca rentę socjalną lub jej przedstawiciel ustawowy są obowiązani niezwłocznie powiadomić organ wypłacający rentę socjalną o osiągnięciu przychodu w kwocie powodującej zawieszenie prawa do renty socjalnej. Powiadomienie następuje w formie pisemnego oświadczenia. W przypadku gdy składki na ubezpieczenia społeczne są odprowadzane przez płatnika składek, osoba pobierająca rentę socjalną jest obowiązana do przedstawienia zaświadczenia albo oświadczenia określającego kwotę przychodu.

Ponadto sąd miał na względzie brzmienie art. 138 ustawy emerytalnej. Wskazuje on, że osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu (ust. 1). Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania, jak również świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia (ust. 2). Stosownie do treści art. 138 ust. 4 ustawy emerytalnej nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 5. Z kolei kluczowy w przedmiotowej sprawie ust. 5 ww. przepisu stanowi, że kwoty nienależnie pobranych świadczeń w związku z osiągnięciem przychodów, o których mowa w art. 104 ust. 1, podlegają zwrotowi za okres nie dłuższy niż 1 rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym wydano decyzję o rozliczeniu świadczenia, jeżeli osoba pobierająca to świadczenie powiadomiła organ rentowy o osiągnięciu przychodu, w pozostałych zaś przypadkach - za okres nie dłuższy niż 3 lata kalendarzowe poprzedzające rok wydania tej decyzji. Nawiązuje on do sytuacji zawieszenia bądź zmniejszenia emerytury lub renty w razie osiągnięcia przychodów, o których mowa w art. 104 ust. 1. W tych przypadkach kwoty nienależnie pobranych świadczeń podlegają zwrotowi

za okres nie dłuższy niż 3 lata kalendarzowe poprzedzające rok wydania decyzji o rozliczeniu świadczenia. Okres objęty żądaniem zwrotu zostanie przy tym ograniczony do jednego roku kalendarzowego poprzedzającego rok wydania decyzji o rozliczeniu świadczenia, jeżeli osoba pobierająca świadczenie powiadomiła organ rentowy o osiągnięciu przychodu, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane. Nie zachodzi wówczas zwolnienie z obowiązku zwrotu, lecz jedynie dalsze jego ograniczenie - do okresu 1 roku kalendarzowego (wyrok Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2003 r., II UK 13/03, OSNPUSiSP 2004, nr 12, poz. 215).

Kwestią różnicującą regulację zawartą w omawianym art. 138 ust. 5 ustawy emerytalnej w stosunku do tej z art. 138 ust. 4 jest sposób liczenia okresów, za które świadczenia nienależnie pobrane podlegają zwrotowi. Wymienione w nim okresy 1 roku kalendarzowego oraz 3 lat kalendarzowych mają bowiem poprzedzać rok, w którym wydano decyzję o rozliczeniu świadczenia. Chodzi zatem o okresy 1 roku kalendarzowego oraz 3 lata kalendarzowych, do których nie zalicza się roku, w którym została wydana wspomniana decyzja o rozliczeniu świadczenia.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było, czy ubezpieczony został pouczonej o treści art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy i co za tym idzie, czy był zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń w łącznej kwocie 14 959,68 zł za okres od 1 lutego 2021 r. do 30 kwietnia 2021 r. i od 1 czerwca 2021 r. do 31 grudnia 2021 r. Przedmiot sporu sprowadzał się także do oceny czy ubezpieczony, jako osoba pobierająca świadczenie, zawiadomił organ wypłacający świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w razie osiągania przychodu, przekraczającego graniczną kwotę przychodu dla 2021 r., ustaloną zgodnie z Komunikatem Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego w sposób nie budzący żadnych wątpliwości interpretacyjnych potwierdziły, że ubezpieczony został należycie pouczonej o zawieszeniu prawa do świadczenia rentowego lub jego części w razie osiągania przychodu w kwocie przekraczającej miesięcznie 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonej przez Prezesa GUS dla celów emerytalnych.

Wskazać również należy, że ubezpieczony od czerwca 2021 r., kiedy złożył wniosek o wznowienie wypłaty renty socjalnej, nie zawiadomił organu wypłacającego świadczenia o wysokości przychodów w 2021 r. Ubezpieczony nie udzielił również odpowiedzi na zawiadomienie organu rentowego z 2 listopada 2021 r. i nie wskazał wysokości osiągniętych przychodów w 2021 r., nie dostarczył również stosownych zaświadczeń od pracodawcy.

Art. 138 ust. 5 ustawy emerytalnej wskazuje na powiadomienie o osiągnięciu przychodu, przy czym chodzi nie tylko o uprzednie powiadomienie, że będzie się przychody osiągało, ale także o powiadomienie o osiągnięciu przychodów powodujących zawieszenie czy zmniejszenie świadczeń oraz od osiągniętym przychodzie w roku kalendarzowym. Jak wynika z orzecznictwa wyraz „powiadomił” użyty w art. 138 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazuje na czynne działanie ze strony osoby pobierającej świadczenie, wyraźnie ukierunkowane na uświadomienie organowi rentowemu zajścia określonych okoliczności. Bezwzględny warunkiem jest więc to, aby źródłem tej informacji była osoba pobierająca świadczenie (ewentualnie jej pełnomocnik lub inny przedstawiciel prawny). Jeżeli bowiem organ rentowy uzyska informację o zajściu okoliczności z art. 138 ust. 5 od innej osoby, podmiotu (np. pracodawcy) będzie to stanowić "pozostały wypadek" w rozumieniu art. 138 ust. 5 in fine. Ciężar dowodowy faktu zawiadomienia organu rentowego spoczywa na osobie pobierającej świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2009 r. II UK 204/08). Dodatkowo wspomnieć należy, że znaczenie pojęcia „powiadomienia organu rentowego o osiągnięciu przychodu" należy interpretować w zestawieniu ze wspomnianym art. 127 ust. 1 ustawy emerytalnej oraz przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz. U. z 1992r., Nr 58, poz. 290) obowiązującego z mocy art. 194 ustawy emerytalnej. Z brzmienia art. 127 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wynika, że emeryt lub rencista jest zobowiązany zawiadomić organ rentowy o podjęciu działalności, o której mowa w art. 1-4 i o wysokości osiąganego z tego tytułu przychodu, a po upływie roku kalendarzowego - o wysokości tego przychodu uzyskanego w poprzednim roku kalendarzowym. Powołane wyżej rozporządzenie precyzuje obowiązki emerytów i rencistów oraz organu rentowego. Ubezpieczony o tych obowiązkach został powiadomiony, co wprost wynika z pouczenia zamieszczonego w decyzji z 14 listopada 2017 r. o przyznaniu prawa do renty socjalnej, z 10 grudnia

2020 r. o kontynuacji wypłaty prawa do renty socjalnej, z 24 listopada 2021 r. o podjęciu wypłaty renty socjalnej. Niewątpliwie w pkt VI każdej z wymienionych decyzji organ rentowy pouczył ubezpieczonego, o czym konkretnie powinien informować i wskazał, że jest nie to tylko obowiązek informowania o przychodzie, ale także o jego wysokości oraz o łącznej kwocie przychodu osiągniętego w roku kalendarzowym i w poszczególnych miesiącach. Ubezpieczony nie powiadomił natomiast Zakładu o tym, jakie przychody osiągnął w 2021 r.

Podzielając przedstawione stanowisko, sąd przyjął, że ubezpieczony był prawidłowo pouczony o skutkach osiągnięcia przychodu, skoro doręczone mu decyzje organu rentowego zawierały szczegółowe informacje o nich oraz o obowiązku i terminie informowania organu rentowego o osiągnięciu owego przychodu. Wymieniały również wszystkie warunki, które decydowały o przewidzianym w art. 104 zawieszaniu i zmniejszaniu świadczenia w przypadku osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej jego wysokość graniczną. Co więcej, wskazywały one ubezpieczonemu konsekwencje pobrania nienależnego świadczenia oraz dodatkowo zobowiązywały go, zgodnie z wymogami wynikającymi z przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty, do powiadamiania ZUS o wszelkich okolicznościach mających wpływ na prawo i wysokość świadczeń. Powinny być zatem zrozumiałe dla wszystkich jego adresatów, charakteryzujących się przeciętną przezornością. W tych warunkach renta socjalna pobrana przez ubezpieczonego w 2021 r. musiała zostać uznana za świadczenie nienależnie pobrane w rozumieniu art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r., podlegające zwrotowi na podstawie ust. 5 tego przepisu. Ponadto kwota, którą ZUS ustalił, jako podlegającą zwrotowi, została wyliczona w sposób prawidłowy, a odwołujący na żadnym etapie postępowania nie kwestionował jej wysokości.

Zdaniem sądu, w niniejszej sprawie brak jest podstaw dla podważenia okoliczności, że ubezpieczony pobrał nienależne świadczenia. Sąd miał na uwadze, że pouczenia zawarte w decyzjach doręczanych ubezpieczonemu są jasne i zrozumiałe, albowiem wskazują wyraźnie na zawieszenie prawa do świadczenia rentowego lub jego części w razie osiągnięcia przychodu, przekraczającego kwotę 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS dla celów emerytalnych, emerytura lub renta podlega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą niż kwota maksymalnego zmniejszenia. Należy także podkreślić, że wymóg pouczenia ma charakter formalny. Oznacza to, że osoba, której umożliwiono zapoznanie się ze stosowną informacją (pouczeniem), nie może zasłaniać się okolicznością faktycznego braku zapoznania się z tą informacją. Nieodczytanie pouczeń znajdujących się na odwrotnych stronach decyzji ZUS obciąża świadczeniobiorcę. Jednocześnie z treści ww. pouczeń wyraźnie wynika, że to na ubezpieczonej spoczywał obowiązek powiadomienia organu rentowego o osiągnięciu określonego przychodu w danym roku rozliczeniowym i jego wysokości. Zawiadomienie organu rentowego o osiąganym przychodzie ma bowiem niebagatelne znaczenie z uwagi na to, że nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych za okres dłuższy niż ostatnie 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane.

Podsumowując sąd zważył, że nie zaistniała sytuacja, która zwalniałaby ubezpieczonego z obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia czy też skutkowania ograniczeniem okresu, za który takiego zwrotu można się domagać, zatem zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz powołanych powyżej przepisów, oddalił odwołanie.

W punkcie II sentencji wyroku sąd przyznał adwokat I. M. 180 zł powiększoną o podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu. Zgodnie z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym opłaty wynoszą 180 zł.